

METADATA

General:

Author ID: PHA0509034

Test language: Czech

CEFR level of test: B2

Task : write an essay: Everywhere well but at home the best - ID: B2PS0200_doma

Mother tongue: Other

Age: 3039

Gender: female

Rating:

Overall CEFR rating: B1

Grammatical accuracy: A2

Orthography: B1

Vocabulary range: B2

Vocabulary control: B1

Coherence/Cohesion: B1

Sociolinguistic appropriateness: 0

Learner text:

Všude dobře, doma nejlépe

Už žiju skoro deset let v české republice. Mám tady rodinu a práce a cítím se tady jako doma. Takový pocit jsem měla u minulého návratu domů do Japonska. Po dlouhém letu jsem uviděla Tokijské město z okna autobusu. Dostala jsem dojem, jak vypadá město smutně. Vypadalo tak šedé a nevýrazné. A budovy stály tak bezpravidelně, vysoké, nízké, bez rozdílu stylu všechno dohromady. Na to jsem už nezvyklá. Cítila jsem se skoro nesympatně. Když jsem vystoupila autobus, přišla mi ještě horší věc. U stanice Sinjyuku, kde je uprostřed Tokia, bylo tolik lidí, že neměla jsem odvahu jít dopředu mezi lidi. Jak jdou rychlou chůzí, že jsem nemohla chodit rovně a hodně překázila. O tom jsem vyprávěla kamarádce, která mě ubytovala. Tak ona mi řekla, že musím chodit s nimi ve stejném tempu nebo nikam prostě nemůžu dojít. Ale přý si na to člověk zvykne. Tokijský hektický pobyt jsem si jak absolvovala a pak jsem poletěla do mého rodinného městečka. Tam byla úplně jiná situace. U rodičů bylo tolik klidu, že jsem se na konci pobytu malinko nudila. Mrzí mě takhle píšou v mém rodičovském, ale když nemám práci tam, jako jsem doma host. Skoro nic jsem neudělala než číst noviny a koukat na televizi. Až jsem se vrátila do Česka jsem uvědomila, že tady je můj domov. Občas práce a rodina mi zlobí, ale mám svoje místo a pocit, že tady mě někdo potěší. Ráda cestuju, ale taky se ráda vrátím vždy z cesty zahraničí.

Target hypothesis 1:

Všude dobře, doma nejlépe Uživu skoro deset let v české republice. Mám tady rodinu a práci a cítím se tady jako doma. Takový pocit jsem měla u minulého návratu domů do Japonska. Po dlouhém letu jsem a nevýrazné. A budovy stály tak bezpravidelně, vysoké, nízké, bez rozdílu stylu všechno dohromady. Na to nejsem už zvyklá. Cítila jsem se skoro nesympatně. Když jsem vystoupila z autobusu, přišla mi ještě horší věc. U stanice Sinjyuku, kde je uprostřed Tokia, bylo tolik lidí, že jsem neměla odvahu jít dopředu

mezi lidi . Jak jdou rychlou chůzí , že jsem nemohla chodit rovně a hodně jsem pěkážela . O tom jsem vyprávěla kamarádce , která mě ubytovala . Tak ona mi řekla , že musím chodit s nimi ve stejném tempu , nebo nikam prostě nemůžu dojít . Ale prý si na to člověk zvykne . Tokijský hektický pobyt jsem stejně jak absolvovala a pak jsem poletěla do mého rodinného městečka . Tam byl opačný problém . U rodičů bylo nemám práci , jsem doma jako host . Skoro nic jsem neudělala , než četla noviny a koukala na televizi . Až jsem se vrátila do Česka , uvědomila jsem si , že tady je můj domov . Občas mám práci a rodina zlobí , ale mám svoje místo a pocit , že tady můj někdo potěbuje . Ráda cestuju , ale taky se ráda vracím vždy z cesty do zahraničí .

No target hypothesis 2 available.